

Scrisoare deschisă

Dragul meu camarad și prieten, Dan

Ai „masacrat” *Protocolul* așternut de mine în scris conform discuției cu tine și înțelegerilor ferme pe care le-am făcut. În clipa asta, nu a mai rămas nimic esențial din ceea ce am hotărât noi doi, parțial, și cu Iulian. De aceea, cred că trebuie să-ți explic pe-ndelete, să văd și eu unde mă contrazici și de ce, unde nu m-am ținut de cuvânt, cu ce am greșit de ești, brusc, atât de diferit față de cel pe care l-am cunoscut. Se conturează ideea că erai așa de la început, doar că n-am văzut eu. Deja am pierdut prea mult timp cu cacealmua asta și nu-mi e rușine să mă declar „învins” (de sistem, ca alt Constantinescu, mai puțin celebru) sau „naiv reconfirmat” spre deliciul detractorilor mei (Chirtuș, sau cum era cuvântul ăla inventat de tine când te-am băgat în corzi la sparring?). Ceea ce nu trebuie eu să permit este să fiu eu însumi terfelit, pentru că, în mintea multora, eu nu sunt un doctor atipic din provincie, ci sunt o idee; sunt terfelit eu, atunci este terfelită și ideea. Ca să-ți fie simplu, voi scrie pe puncte:

1. Ai venit la Iași cu Aurelian și Iulian pentru a întregi un cvartet care să rupă gura târgului. Tu știai că eu am un capital de simpatie uriaș, neutilizat încă politic. Mobilul era că aveam principii și valori absolut identice (ulterior, am descoperit câteva diferențe: Aurelian avea apucături tefeliste de tip USR și nostalgii AUR, alea cu mimatul opoziției, iar amândurora **vă lipsea, de fapt, ortodoxia dintre valori**, deși făceați la Mitropolie cruci cu mult mai competente decât ale mele – erați, din acest punct de vedere, din alt film decât Iulian).
2. V-am spus din start (din prima secundă!) că: a) eu cred că în România nu vor mai exista alegeri; b) nu mă interesează absolut niciun demers electoral, nici vreo funcție în actuala stare de promiscuitate a politicii, deci mă voi compromite intrând în hora câmpenească unde transpiră alde George sau Codrin; c) fac totuși acest sacrificiu pentru ideile noastre comune minunate (suveranitatea, credința, patria, familia, libertatea cetățenească, tradițiile naționale), pentru solidaritatea cu voi trei, care erați eroii mei („dacă nu cu voi, atunci cu cine?!”) și pentru a da sentimentul de securitate celor care mă iubeau și se temeau pentru mine. De aceea, urma ca eu, după cum v-am spus clar, să mă sacrific și să **mimez demersul electoral** pentru a avea un alibi pentru propagarea ideilor noastre curate, concomitent încercând să mai inducem una: **noi facem ALTFEL de politică!**
3. Am convenit că „grupul de 4” este o formulă ideală deoarece: a) luăm decizii cu 4-0 sau 3-1*, adică net majoritare, 2-2-ul urmând a conduce la lipsa oricărei acțiuni (pe atunci, eram sigur că toate vor fi 4-0); b) nu permitem nimănui să acceadă în formula de patru, poate să fie el și Ion Iliescu, pentru a nu risca „infiltrarea” cu securici (dacă nu știi, termenul a fost tot de mine inventat acum câțiva ani) într-o distrugere și anihilare, „deturnarea” intențiilor/principiilor de la care am pornit, „cumpărarea” partidului (să vină un Gabi Marin, sau cum naiba îl cheamă pe ăla de la ARCA, să bage bani și să decidă el ce e mai bine). Sugestia ta (exemplul tău de lucru) de la acel moment, Toni Neacșu, am respins-o cu grație, explicându-ți: „Toni este un profesionist desăvârșit și un caracter ireproșabil, dar... NU-L CUNOSC! Pe voi trei vă cunosc (așa mă iluzionam atunci). În voi trei am încredere, în el nu am, deoarece nu l-am văzut la ochi. Pe atunci,

credeam că tu și Iulian îl girați total pe Aurelian (m-am înșelat: tu l-ai păcălit și pe Iulian când l-ai luat pe Aurică să mi-l înfățișezi ca erou adiacent; ba, puțin a lipsit să mi-l aduci și pe psihopatul arzător de camere video – este cert că nu aș fi acceptat dacă veneai cu un pseudonecunoscut și cu un complet necunoscut, ai acționat bine atunci. În privința lui Toni, om minunat, de altfel (atunci nu știam câte știu acum despre el), am dat o replică celebră, pe care toți trei ați acceptat-o pe loc ca fiind validă: „Vă-ntreb pe voi,ăștia cu demersul electoral: există vreun vot în România pe care un super-specialist, ca Ilie Șerbănescu sau ca altcineva, să ni-l aducă (în afară de soacră-sa și vecinul de scară) și noi (eu, Iulian, tu sau Aurelian) să nu-l fi avut deja?” Răspunsul a fost „nu”, deci beneficiile erau nule, iar riscul ca un Orlando Teodorovici sau Andrei Marga să se transforme peste noapte într-un monstru (și acum am un exemplu mult mai la îndemână) rămânea; rămânea total nejustificat. De asta am insistat să rămânem 4.

4. **Nu mi s-a spus că:** a) partidul, deși nu a întreprins nimic timp de patru ani, are grave probleme de legalitate și este foarte probabil să primească amenzi uriașe; b) există deja un grup de oameni care au muncit pentru *Legea Suveranității*, iar **votul meu** (intelectualul și eroul lui Pește) va fi **egal cu al lor**. Nu m-aș fi amestecat cu necunoscuți bine intenționați, nu aș fi adus capitalul meu de imagine pentru oameni adorabili, dar pe care nu-i cunoșteam. Radu Florescu? Dan Jivan? Filialele APP din Argeș, Ialomița, Bihor, Cluj? Doamne ferește! Nici gând! A, că Florin Goia, Dan Jivan și Răzvan Ciobanu, precum și Cristi Băltog de la Neamț sunt oameni de toată isprava, acela a fost doar noroc ceresc. Dar ai dat chix grav cu Neacșu de la Ialomița și Bica de la Cluj. Ția erau siniștri. Consecința statistic semnificativă a stilului tău pompieristic și hei-rupist. Cum naiba putem să riscăm o idee minunată aruncându-ne orbește în necunoscut? Suntem inconștienți? Mii de oameni privesc la noi cu speranță și noi facem defilare din pix cu Adrian Neacșu de la Ialomița? Prietene, ești normal? Liderul maximo? Și „experimentul” Marian Tomoioga la Arad ce a mai fost? Știu, nu cunoști oameni, ai anvergură limitată, dar de ce să ne grăbim?
5. Prima umbră a apărut la începutul lui august, când, după publicarea pozei noastre, a doua zi, un site obscur a scris că „*Aurelian și Chitic* și-au făcut partid”. Titlul era frust, dar problema era alta: articolul era ilustrat cu ALTĂ poză decât cea convenită (votată) de noi (una fără burtică la Aurelian). Iulian s-a amuzat un pic și am mers mai departe.
6. Primul șoc pentru mine s-a produs în aceeași săptămână, după live-ul nostru de prezentare, când v-am găsit pe tine și pe Iulian negri de supărare că Aurelian pusese burtiera cu „donăți”. Mie nu mi s-a părut așa de grav și v-am calmat, că voi părea că voiați să-l flituiți de îndată pe muschetarul cu ochelari de clovn (alooo, sunt cadou de la camaradul lui – pe ce front or fi luptatăștia, nu știu! – Sorin, da?!). V-am rugat să nu faceți nimic agresiv la adresa lui și v-am promis că-l „reeduc” eu, îmi iau eu răspunderea, că omul e prea mișto pentru a ne dispensa așa de ușor de el – oricine mai și greșește. Și Aurelian a înțeles imediat că nu trebuie să mai facă asta, atunci când toți trei i-am zis, era totul ok.
7. Apoi a venit momentul cu prezentarea lui neinspirată, de tip Ciutacu, cu „achiziția”. Vali i-a semnalat Cristinei, ea m-a întrebat pe mine, eu i-am zis să nu zică nimic, că rezolv eu. L-am sunat pe Aurelian, mi-am cerut scuze blând și omul a flexat în cinci secunde și a șters porcăria. Era o chestiune de incompetență a lui, nu de rea-voință.
8. Al doilea șoc a fost și cel mai grav: Pe la începutul lui septembrie, după o ședință BEx în care eu încă mai credeam în Duhul Apelor, Aurelian mi-a scris, în privat, pe nepusă masă, așa: ”Vom avea probleme cu **secta Iulian-Oana-Vali**. Mark my words!” Era pentru prima oară când un muschetar scria „nasoale” unui alt muschetar despre un al

treilea. Atunci, am intrat în panică. I-am răspuns: „Nu accept să zici ceva rău de Iulian sau Dan, cum nu accept ca ei să zică ceva rău de tine! Încetează! Dacă unul dintre noi dispăre, se duce totul de râpă!” Păi, omul chiar voia să se ducă totul de râpă! Așa era misiunea. Ce se întâmplase? Mariana îl înjurase pe Vali fără ca el să riposteze pe măsură, eu voiam ca Mariana să fie cu noi în continuare și Vali, în loc să-mi spună ferm că nu acceptă, folosea arma delicateții cu un naiv ca mine, până când Iulian nu a mai suportat și a țipat la mine că ce vreau eu nu se poate. Din punctul meu de vedere, era totul în regulă. Abia ulterior aveam să aflu că Mariana te pizduise pe tine mai grav ca pe Vali, iar tu nu ai ezitat să-i replici aspru. Astfel de lucruri se petrec în orice familie, dar gustul amar al constatării lui Aurelian a fost semnalul că, din clipa aceea, trebuie să îndosariesc tot ce văd și ce aud, Și așa am făcut, acum am totul pe fișiere și căprării. Deformație profesională – nu puteam risca nimic în privința vieții bolnavului, CpN. Spectrul unui nou ALDE pentru mine se prefigura amenințător, mai ales că tu ne propuseseseși să-l aducem pe Varujan în partid, ca specialist în probleme economice. De aceea, ca să mențin în viață partidul, trebuia să muncesc.

9. Concomitent, o mare parte dintre prietenii mei mai răsăriți îmi scriau mesaje de tipul: „Ce dracu cauți tu acolo cu ăla?” Nu se refereau nici la tine, nici la Iulian. Le răspundeam invariabil: „Eu știu mai bine ce trebuie, e un om extraordinar și veți vedea că am avut dreptate. Diversitatea e binevenită și nu accept să-mi alegeți voi prietenii!” Cere donații? Și ce dacă? Omul muncește! Are manifestări de trotinetist? E perfect, putem atrage și acest segment, care poate e dezamăgit de securicii de la USR. Vorbește în van cu Bazavan trei ore într-o piață goală? Da, e un semnal, poate vă trezește și vouă atitudinea civică, inertiilor! Aurelian e un om permanent informat și care vă informează și pe voi, chiar dacă pune sigla cu poalele-n brâu peste filmulețe de pe alte canale!
10. Mă deranja totuși alt lucru: îl trăgea Gușă de limbă prin emisiunile de miercură și Aurelian dădea pe goarnă strategia noastră de alianțe și cea de colectare a cotizațiilor. Nu era bine.
11. Pe canalul lui de Telegram, sub fotografia cu minunații ochelari-simbol, scria uneori „Muie Arafat”, „Muie PSD”, „Muie PNL”, „Muie Ciolacu”, „Muie Iohannis”, „Muie USR” etc. I-am atras atenția că nu e în regulă, că angajează imaginea CpN deși tâmpeniile apăreau pe contul lui personal, că astfel de mesaje nu sunt potrivite pentru publicul nostru țintă. Mi-a făcut o concesie și a schimbat cuvântul „muie” cu „fuck” și a zis că el rămâne civic și nu are de gând să se schimbe. Am convenit totuși că are voie doar maximum două mui pe lună, ca să nu-și iasă din mână și să râdă de el colegii Bot, Ceaușescu, Bazavan ș.a. Între timp, primeam mesaje de tipul „Băi, voi atât puteți, muie? Pe bune?”
12. La un moment dat, habar n-am ce ai avut, ai intervenit tu: Într-o convorbire video pe care am avut-o, intens încărcată emoțional, mi-ai cerut așa: „Răzvane, dacă eu pătesc ceva, te rog să nu lași cumva partidul pe mâna lui Aurelian!” Eu, neobișnuit cu asemenea efuziuni dostoievskiene, eram un pic derutat și am parat cu glumițe neinspirate: „Bine, mă, îl susțin pe Iulian dacă mori tu din dragoste!” Și tu, ca un dement, ai început să strigi: „Nu! Tu, tu, tu!” Am început să râd și ți-am promis: „Bine, Dane, dacă te bagă ăștia la zdup, preiau eu partidul, nu-l las pe mâna tefelistului.” Episodul mi-a ridicat îndoilele asupra sănătății tale mentale, dar nu și asupra caracterului tău. Oricum, e o secvență care mă va urmări mereu, n-o voi uita niciodată. Era și măgulitoare, dar și terifiantă, în aceeași măsură.

13. La *Lansare*, după părerea mea, totul a fost minunat. Ne-am descurcat în condiții vitrege, deși nu am avut absolut NICIO ORGANIZARE. Deloc! Zero! Desemnasem oameni care nu se pricep la așa ceva, iar Cătălin Dume (competent, din câte am înțeles, în astfel de lucruri) a refuzat orice colaborare cu ei; ba, mai mult, a promis că aduce cafetieră și nu a mai adus-o. În schimb, și-a pus cămașa de gală cu elefanței și desene animate. Probabil că discursul său a fost cel mai slab dintre toate. Nici Alexandra nu a ajutat cu nimic. A venit, s-a așezat în primul rând, cum era și normal, și a ținut un discurs. Foarte frumos, spre deosebire de al soțului ei, se cunoaște cine e „șeful” acolo. De atunci, tot lucrează la Statut, de ai zice că e enciclopedie, asta, sigur, după ce ne-a anunțat că a redactat documentul către Renate Weber și a făcut primul pas spre salvarea Constituției. Voluntarii de la *Legea Suveranității* au avut aport nul la Lansare și cred că e cazul să precizez clar: acea lege (o porcărie din punct de vedere juridic) a fost un lucru minunat, un simbol de la care am pornit în demersul nostru politic, un reper pentru acțiunile noastre viitoare, dar nostalgiile referitoare la ea – așa cum a spus și Aurelian foarte clar („trecem de la softul 1.0 la softul 2.0”) – trebuie să înceteze! Un partid politic e cu totul altceva decât o sumă de voluntari care merg pe străzi pentru a obține semnături. Cei care au făcut asta sunt de toată isprava, competenți în acel domeniu, dar complet incompetenți în activitatea de partid. Nu-i putem pune în poziții decizionale pe motiv de transpirație prin piețe. După părerea mea, prestația lui Aurelian la Lansare a fost impecabilă: discurs fără idei spectaculoase, dar cu acea mobilizare vibrantă care a schimbat brusc starea de spirit din sală. Eu nu aș fi fost capabil de ce a făcut el, jos pălăria! Știu, a lăsat burtiera „greșită” (donați la tăticu’) timp de două ore și 20 de minute (au semnalat mai mulți, printre care și Toni, absent nemotivat), dar e clar că a fost o scăpare – nu e simplu să fii și la prezidiu, să ții și discurs de mulțumire și să și fugi prin sală la cele trei posturi de filmare. Eu îi dau nota 10 pentru acea zi. A fost singura în care Aurelian nu a lăsat impresia că vrea să distrugă. Probabil că omul din el a fost impresionat de fețele luminoase din sală și gradatul din el a intrat în supresie.
14. După Lansare, a început dezastrul. Președintele a intrat în depresie, era împușcat în aripă. Lider, ce să mai zicem... Che Guevara, frate! Degeaba i-am explicat că a fost un succes uriaș, degeaba i l-am adus pe Adrian Severin să-l agrementeze (genial umor are omul acela!), el a rămas rănit în amorul propriu. Pentru mine, ca prim-vicepreședinte, acesta a fost un semnal puternic de încredere în liderul partidului, respiram și eu odată cu el, precum Răzvan Ciobanu. Atunci mi-am dat seama că totul va depinde de mine.
15. Ce se întâmplase? O umbră indefinită făcuse o postare cu o părere volatilă, umorală, că Dan Puric e de porc, nu a vorbit bine ce a vorbit la Lansarea CpN, deci Răzvan Constantinescu e vinovat, iar ceilalți trei au girat o nelegiuire. Unu, doi, trei și: Ha ha ha ha haaa! Ce-i drept, umbra aceea era în legături strânse cu Răzvan, Dan, Iulian, Vali, Toni. Persoană importantă, dom’le, nu glumă. Prietene, tu așa crezi că putem rezista în ring cu alde Helvig, Coldea, Ciolacu, Ciucă etc.? Coindu-ne că nu știu ce a zis Regina Văzduhului? Dacă da, du-te-n pana mea! (nu am găsit altă rimă)
16. Au urmat plecările total neașteptate ale lui Vali și Toni. Orice cimilituri tâmpite ai încerca tu acum să ticluiești avocățește, mințind disperat, precum că eu i-am îndepărtat, trebuie să recunoști că ambii au plecat din același motiv: vedeau că, oricâtă competență ar dovedi, vor rămâne în eșalonul inferior, deoarece Răzvan (în special), Dan și Iulian manifestă o unitate de monolit cu pârlitul tefelist care-i sfidează, deci munca lor nu va avea nicio finalitate. Dar eu cu voi așa conveniserăm să facem: suntem noi patru și nimeni nu ne poate influența. Semnalul de unitate a muschetarilor

era esențial pentru simpatizanții/membrii noștri! Așa era corect, așa era moral. Ei, uite că nu a funcționat cu Toni și cu Vali! Ne-au lăsat în plata Domnului, cu trotinetistul nostru cu tot. Concluzia mea: din cauza lui Aurelian au plecat. Concluzia ta: din cauza lui Răzvan (care-l apăra pe Aurelian) au plecat. Frumoasă este viața!

17. Atunci mi s-a consolidat ideea că trebuie să iau situația pe cont propriu, altfel pierdem toți oștenii, unul câte unul. Imediat, am început, cu acordul vostru voios, demersurile de readucere a celor doi oameni minunați alături de noi. Aveam șanse infime. Am muncit ore și ore pentru asta, mai ales în privința lui Vali. Și, culmea, am reușit! Nu ți-a prea convenit, recunoști? Ai plâns după Vali două săptămâni și, când a venit, ai început să mi-l critici. Normal la cap ești tu? Dar cel mai rău ți-a căzut la pipotă, exceptând discursul elogios al lui Dan Puric la adresa mea, faptul că am descoperit un prieten în Toni Neacșu. Marile prietenii, de multe ori, încep printr-o bătaie (lecturi suplimentare, clasa a V-a). Ori că am relații excelente cu Gigi Piperea? Ori că tu nu cunoști sau măcar nu ai acces ca mine la nicio personalitate de calibrul Astărăstoae, Severin, Marga? Prietene, nu e un motiv să mă detești, sunt lucruri pentru care am muncit și am suferit, nu m-am născut cu ele moștenire de la părinți. Bucură-te că ți le aduc fără să cer nimic în schimb!
18. Și, uite așa, ideea stupidă că eu vreau „să-ți iau partidul” (!) s-a înrădăcinat în capul tău, accentuându-ți depresiile subintrante. Nu mințisem, nu încălcasem nicio înțelegere, participasem cu toată energia la viața partidului, dar... prea mă laudau toți, era clar că ceva „pute”, nu? Asta-i problema: îi judeci pe ceilalți după mentalitatea ta, după tarele tale, crezi că toți au aceleași complexe.
19. În avalanșă, au urmat și alte porcării, toate legate de Aurelian: a) site-ul și discuțiile aberante cu Oana, b) penibilul clip în care tu, sobru, protestai decent și legitim distrugând cardul ING, însă Shrek, cu celebrii ochelari de vodevil, săvârșea o coregrafie macabră prin spatele tău, să se asigure că duce în derizoriu demersul, c) participarea (la care eu și Iulian ne-am opus, dar tu ai rezolvat-o prin „gluma” cu poll-ul) la mitingul AUR, menit să discrediteze ideea de protest stradal, la care tu ai avut o prestație excelentă, dar măscăriciul nu a stat lipit de tine, lângă scenă, așa cum aș fi stat eu, bunăoară, că avea de luat interviuri pe la Antipa, d) consemnul dat lui Mihai (de tine sau de Aurelian, că altfel nu-mi explic cum omul vorbea de 3-4 ori pe zi cu Florin Goia sau Răzvan Ciobanu, iar cu mine nu reușea timp de trei zile) de a nu comunica deloc cu „cel de la Iași, care s-a urcat pe un soclu” (fie și în bezna post-ardere a camerelor video și a acoperirii suplimentare cu leucoplast), e) ciudata decizie, absolut contradictorie, a Alexandrei cu privire la manifestarea de la Ploiești (unde, inițial, îmi spusese că „oamenii” vor să mă vadă pe mine, cel care le-am dat speranță în timpul mascaradei cu pandemia, dar ulterior s-a sucit și a decis că e mai importantă participarea lui Aurelian și ea se duce de asemenea în vacanță cu copiii, că așa a hotărât „responsabilul pe Prahova”... cine? Nu ea era responsabilul de județ?! – aici, am un întreg desfășurător pe care-l voi prezenta într-unul dintre episoadele foiletonului – cică „așa s-a decis la centru”... serios? cine e „centrul”? tu, soțul ei, Aurelian, demisionarul Mihai? voi toți?, f) dublarea petiției lui Toni Neacșu de către Aurelian – o chestie oribilă, ineptă și care miroase a sabotaj.
20. Și a mai făcut Aurelian o porcărie: ne-a sugerat că Toni cere bani de la oameni cu ocazia petiției! Adică noi suntem atât de proști să nu înțelegem că platforma de pe care orice cetățean lansează o petiție este construită așa pentru a se susține financiar, dar asta nu înseamnă că petentul încasează ceva. Așa că l-am întrebat naiv: „Adică Toni

cere bani cum ai cerut și tu în petiția ta de pe platforma ta personală?! Intră în visteria partidului ceva?”. „Evident că intră”, mi s-a răspuns...

21. Toate aceste evenimente ne-au determinat pe mine și pe Iulian să constatăm cu tristețe că nu se mai poate continua așa. Că Aurelian e din alt film, că noi ne compromitem alături de el, că Ideea se duce de răpă cu un astfel de partener alături de noi. Colac peste pupăză, liber-schimbistul ceruse imperativ modificarea Principiului 1 al Coaliției pentru Națiune, să dipară noțiunea de „ortodoxie” pe motiv că unii membri CIN (mai exact, familia Dume – neoprotestanți dezinteresați material) se simt lezați de așa un principiu. La fel de lezați ca transgenderii cărora li te adresezi cu „doamnă/domnule”. Iulian m-a surprins și a acceptat o variantă hibrid, tocmai ca să atenueze tensiunile din partid, de data asta de natură religioasă (!) Ei, nu! liber-cugetătorul Aurel nu a vrut nici așa și ne-a anunțat că demisionează demn deoarece nu acceptă ca Vali Rîciu să se întoarcă și nici ca ortodoxia să facă parte dintre principiile noastre de căpătâi. Bine, du-te învărtindu-te, progresistule!
22. Am votat delegarea lui Vali cu atribuțiile de secretar general – scor 3-1 – dar Aurelian a spus că nu acceptă și-și va scrie demisia a doua zi! Așa ceva contravenea grav înțelegerilor noastre de la Iași. Era inacceptabil. Gata, se umpluse paharul! Așa că, la replica sa „E Valentin versus Aurelian”, am răspuns: „Nu, e Răzvan versus Aurelian!” și comunicarea mea cu el a încetat, nu am mai vorbit nimic de atunci. Nu acceptasem asocierea mea în proiect ca să-mi întoarcă un influensăr cu fular deciziile majoritare ale noastre și să mă șantajeze cu demisia dacă nu se face totul după mintea lui mediocră!
23. Prim-vicepreședintele Aurelian Popa a revenit a doua zi, și-a cerut iertare și a precizat că nu-și va scrie demisia. A greșit omul, care e problema?... Tot greșeli fuseseră și cele 15 certuri/ necazuri (toate, absolut toate legate de persoana lui, nici măcar unul dintre ele n-a avut sursa la Iulian, la mine sau la tine!), tot greșeală fusese și cu „secta Iulian-Vali-Oana”...
24. Drept care, a doua zi, în semn de îndreptare, și-a pus iar poza cu ochelari și a scris sub ea: MUIE ARAFAT. Ce semnal era acesta pentru noi?
25. Îngrozit de ceea ce se întâmpla, de capcana în care am fost prins, de faptul că visul devenea coșmar, ți-am solicitat o discuție amplă, video (ca să-ți văd ochii în timp ce vorbești). Timp de o oră și jumătate, ți-am prezentat situația și argumentele pentru care eu cred că Aurelian ar trebui trecut în planul doi, dacă nu exclus. Deserviciile pe care le aducea partidului (enumerate conștiincios de mine și documentate) nu mai puteau fi tolerate. Tu ascultai calm, trăgând din narghilea. Părea că nu ești de acord cu mine, dar analizezi cu înțelepciune de rabin „cazul”. Stupoare! După ce am terminat, mi-ai spus că știai lucrurile astea și îmi dai dreptate total. Dar nu poți face nimic deocamdată. În plus, ai adăugat că ai indicii serioase (faptul că el e singurul invitat dintre noi în MSM, faptul că l-ai cunoscut în compania lui Daniel Dragomir etc.) că Aurelian este „omul sevicilor”, că este infiltrat în sânul nostru și că excluderea lui ar determina o ploaie de lovituri năpraznice asupra noastră. Am convenit atunci amândoi că strategia corectă este să lăsăm piciorul Securității în CpN, dar să-l controlăm, astfel încât băieții cu ochi albaștri să fie mulțumiți că au cârțița inserată și să nu ne facă alte belele. Am consimțit și eu la asta, mi s-a părut o atitudine inteligentă.
26. Și, pentru că nu era suficient unul care nesocotea înțelegerile noastre ferme, vinerea trecută a survenit și trădarea ta. Noi patru decisesem prin vot 3-1 (poftim, 2,5-1,5, că al tău fusese oarecum forțat de mine într-o discuție a noastră privată) să-l propunem BEx spre delegare cu atribuții de secretar general pe Vali. Ce ai făcut tu a doua zi, din respect pentru înțelegerile dintre noi și fidelitate față de ceilalți? L-ai convocat pe Vali la

sediul, unde mai erau Dume, Mihai și Cosmina, și i-ai „oferit” în acel grup funcția de adjunct al lui... Dume (!) Ce naiba a mai fost și asta?? Adică am hotărât că ascultăm rock și tu pui manele? La ce mai folosea votul, atunci, dacă tu oricum faci numai ce-ți tună, mereu la inspirație, mereu la „fie ce-o fi”? La ce mai ai nevoie de mine și de Iulian, doar ca trofee în show-room-ul prin care cere asociatul tău, din s.r.l.-ul de care vorbea Toni, donații? Așa cum mă cunoști tu, am cum să accept statutul de abțibild inert cu BMW lipit pe o Solenza cu nimic diferită de APP sau PER? Adică, oricât de naiv ar fi un om, simte că îi e folosită doar imaginea pentru scopuri asupra cărora nu poate interveni și care sunt în beneficiul unora care n-au altă șansă de a fi invitați la bal, decât dacă se bagă în poza cu prințesa.

27. Preocupat de problema cu amenda dată în urmă cu un an, Vali a scăpat porumbelul duminică, într-o discuție la care participam și noi doi: „Am mâine timp, merg cu tine Dane, să vedem ce e cu AEP-ul”... după care a adăugat nonșalant: „Fac asta doar din prietenie, nu pot accepta propunerea voastră de a fi secretar general adjunct”(!) Eu – stupoare! Iulian – complet uluit! Care propunere???? Nu stabilisem nicicând așa ceva! Ba, din contra, votasem clar exact invers! Justificarea ta ulterioară, față de mine, că ai procedat așa deoarece „Vali nu era văzut bine de oamenii din secretariat” (adică de cine? De Dume? De celebra Bibi? De Ioana? De unde știu eu că e așa?) cade, deoarece: a) trebuia să ne spui asta în discuția care a premers votului; b) puteai să ne suni dacă revelația asta de lider inspirat ți-a venit după ce votaseși deja. Nu, tu ai decis să nesocotești înțelegerea și să reiei seria de genialități Bica-Tomoioagă, că noi suntem băieți buni și oricum n-avem ce face, doar n-o să distrugem Coaliția doar pentru atâta lucru. Adică, să zicem, noi stabilim prin vot că mă desemnați pe mine să particip la o discuție despre OMS la Răzvan Dumitrescu și tu, în ultima clipă, îl suni și-i spui ăluia că-l trimiți pe Aurelian deoarece eu am lăsat o studentă însărcinată și vreunul dintre invitați ar putea să-mi scoată pe ochi chestia asta? Ai clipe magice de acest fel adesea? Dane, există așa ceva pe lumea asta? Insiști că ești normal?
28. Și mai grotescă a fost reacția ta de moment și ulterioară. Încolțit și rușinat că Vali a devoalat fără să vrea combinațiile de Gâgă (că oricum aflam în câteva zile), tu ai părăsit pe loc discuția și ulterior ne-ai rugat în repetate rânduri (deci nu a fost o isterică nevinovată de moment) să-i transmitem lui Vali că-l „calci în picioare” și, de aceea, îl sfătuiești să nu-ți apară vreodată prin preajmă, că nu răspunzi de ce se va întâmpla. Păi, așa reacționează un președinte de partid față de un membru aflat în culpă, sare la bătaie? Eu am fost chemat de la Iași pentru figuri de Ferentari și răgâieli de tip Simion? Ce vină atât de îngrozitoare avea omul ăsta, de-i era integritatea fizică în pericol? Nici prin cap nu-i trecea că propunerea nu fusese discutată cu noi, deci nu avea niciun motiv să nu discute în prezența noastră despre ea (iar faptul că l-ai rugat între patru ochi să-ți răspundă doar personal la propunere – alt semn de infidelitate față de noi – după ce propunerea fusese făcută în public – altă imbecilitate – cade, nu s-a confirmat!); cum adică, membrii noștri trebuie să se ascundă de Iulian când vorbesc ceva cu mine sau de tine când vorbesc ceva cu Aurelian? Doamne ferește! Asta e echipa în care m-ai rugat să intru? Ai propuneri secrete de care eu nu trebuie să știu, sau cum? Ai secrete tu cu Iulian față de mine (în afară de ăla cu examenul la studente – auzi, ce-ar fi să-l pui, fără să te consulți cu mine, pe domnul „Chirtuș”, sau nu mai știu ce cuvânt de moment ai inventat tu când te-am prins cu rața-n gură, șef la Organizația Iași?) sau eu cu Florin Goia față de tine? Te mai întreb o dată: sigur ești bine? Îl calci și pe Iulian în picioare că mi-a zis de faza cu studentele sau el e safe? Pe mine mă calci în picioare că i-am zis lui Iulian că nu mai ai încredere în el deloc și vrei să conduci partidul doar cu mine, că „noi suntem nucile tari”? Cât timp am interdicție

de a mai veni prin București? Adică pedepsim oameni prin bătaie pentru că ne devoalează ticăloșiile, nu chiar acelea trebuie pedepsite cumva?

29. În aceste condiții, ți-am solicitat regrouparea, ștergerea oricăror resentimente și eliminarea bubuiolui de la care porniseră toate infecțiile. De construcția Coaliției erau legate speranțele prea multor oameni ca să ne permitem să năruim totul pe motive de bârfe, călcări în picioare și alte coaforisme. Pentru a nu se mai repeta, am agreeat amândoi luni (cu acceptul lui Iulian) un protocol nestatutar, ca un fel de înțelegere secretă, care să prevină deciziile discreționare ale vreunuia dintre noi și să blocheze sabotajele lui Aurelian. Cedaserăm toți câte ceva și ajunseserăm la un acord pe care eu urma să-l aștern eu pe hârtie. Acest acord prevedea, la punctul 3, trecerea temporară a lui Aurelian pe banca de rezerve.
30. Oh, dar acum a intervenit președintele. Dan. S-a răzgândit, frate, care e problema? „Nu se poate așa ceva, nu rămâne nimeni în urmă!” Cine să rămână în urmă, prietene, sabotorul de care sunt legate absolut toate necazurile din partid? Dar ce e aici, cursă cu obstacole, supraviețuire în deșert sau o construcție politică despre care m-ați asigurat că nu-mi va afecta imaginea și va propaga ideea națională? ”Bre”, vorba ta, nu e asta caz de targă? Din clipa aceea, am înțeles: tu nu ești cel care credeam că ai fi, reperul meu moral, luptătorul pur. Ești un simplu om bun. Dar imatur și cu abilități limitate. Un om care trebuie ajutat.
31. Ți-am oferit ajutorul și l-ai refuzat. Coabitarea cu Aurelian nu mai era posibilă, cel puțin din punctul de vedere al lui Iulian. Așa că s-a ajuns la ceva ce nu crezusem: demisiile noastre.